

Η Κατερίνα Σακελλαροπούλου εγκαινίασε το ανακαινισμένο Αρχαιολογικό Μουσείο Δήλου

/ [Παιδεία και Πολιτισμός](#)

Η Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κατερίνα Σακελλαροπούλου εγκαινίασε σήμερα το πρωί το ανακαινισμένο Αρχαιολογικό Μουσείο Δήλου και ξεναγήθηκε στον αρχαιολογικό χώρο.

Στη συνέχεια, η κυρία Σακελλαροπούλου μετέβη στο **Αρχαιολογικό Μουσείο Μυκόνου**, όπου απηύθυνε χαιρετισμό στην επίσημη παρουσίαση του έργου ανακαίνισης του Αρχαιολογικού Μουσείου Δήλου και της περιοδικής έκθεσης «**Δήλος - Ρήνεια - Μύκονος: Εικόνες από τα 150 χρόνια αρχαιολογικών ερευνών**», που συνδιοργανώνει το Υπουργείο Πολιτισμού, η Εφορεία Αρχαιοτήτων Κυκλάδων, η Γαλλική Σχολή Αθηνών και ο Δήμος Μυκόνου.

Κατά τον χαιρετισμό της, η κυρία Σακελλαροπούλου, αφού συνεχάρη όλους τους συντελεστές για τη σημαντική τους πρωτοβουλία, έκανε μεταξύ άλλων, λόγο για

μια **μεγάλη αρχαιολογική περιπέτεια**, που ξετυλίχθηκε επί δεκαετίες στο ιερό νησί της Δήλου, μια μικρή ανασκαφική εποποιία, που ένωσε επιφανείς αρχαιολόγους και απλούς χωρικούς, εργάτες από τη Μύκονο και τα γειτονικά νησιά, πρόθυμους να μοχθήσουν για να φέρουν στο φως το θαύμα.

Ειδικότερα στον χαιρετισμό της, στο Μουσείο της Μυκόνου, η Πρόεδρος της Δημοκρατίας ανέφερε:

«Όταν προσεγγίζεις με το καράβι το νησί της Δήλου, ενώ στο βάθος αχνοφαίνονται σαν υδατογραφίες οι όγκοι των άλλων Κυκλάδων - θαρρείς και περιστρέφονται αργά γύρω της, πάνω στην εκτυφλωτική θάλασσα, με μια αδιόρατη κίνηση, ένα είδος ακίνητου χορού, όπως έγραψε στα Σημειωματάριά του ο Αλμπέρ Καμύ - δεν χρειάζεται να είσαι αρχαιολόγος για να αντιληφθείς ότι εισέρχεσαι στο κέντρο ενός πανάρχαιου πολιτισμού. Στην ορατή από θεούς και ανθρώπους νήσο, όπου βρήκε καταφύγιο η Λητώ για να γεννήσει την Άρτεμη, θεά του κυνηγιού, και τον Απόλλωνα, θεό του φωτός. Στον ιερό τόπο όπου οικοδομήθηκε ο λαμπρότερος ναός του Απόλλωνα και εορτάζονταν κάθε τέσσερα χρόνια τα ονομαστά Δήλια.

Η Δήλος επιβάλλεται με το φως της, την ιστορία της, τους αρχαιολογικούς θησαυρούς της, με την απόκοσμη αύρα της που μάγεψε κάθε κατακτητή ανά τις εποχές. Ως την πλήρη καταστροφή της, το 69 π.Χ., δεν έπαψε ποτέ να είναι θρησκευτικό, οικονομικό και εμπορικό κέντρο, με φήμη που ξεπερνούσε τα

σύνορα του ελλαδικού χώρου. Και ήταν αυτή η φήμη που παρακίνησε τους πρώτους περιηγητές και ιστοριοδίφες τον 17ο αιώνα να επισκεφθούν το νησί, να μελετήσουν τα ερείπια της αρχαίας πόλης και να αναζητήσουν τα σπάνιας ομορφιάς καλλιτεχνικά έργα που σκέπαζε το κυκλαδίτικο χώμα. Ευτυχώς, από τις αρχές του 19ο αιώνα, τους ερασιτέχνες ή και αρχαιοκάπηλους ερευνητές διαδέχθηκαν οι αρχαιολόγοι.

Δεν χρειάζεται να αναφερθώ στο πλούσιο και πολύτιμο έργο της Γαλλικής Αρχαιολογικής Σχολής, που ξεκίνησε τις πρώτες συστηματικές ανασκαφές της στη Δήλο το 1873. **Τα μοναδικά αρχαιολογικά ευρήματα εκείνων των πρώτων ερευνητών, που ανέσκαψαν με πάθος τα αρχαία χώματα, ουσιαστικά θα επανασυστήσουν το νησί του Απόλλωνα στις νεότερες γενιές** και θα επιβεβαιώσουν τον σημαντικό ιστορικό ρόλο του, απόρροια της στρατηγικής του θέσης στο Αιγαίο πέλαγος. Σε συνδυασμό με τις έρευνες της Ελληνικής Αρχαιολογικής Υπηρεσίας στη νεκρόπολη της Δήλου, στη γειτονική Ρήνεια, ανασκαφές μακροχρόνιες και πολυδάπανες θα οδηγήσουν στην κατά το δυνατόν ακριβή ανάπλαση της πολιτικής και μνημειολογικής ιστορίας της Δήλου.

Οι σπάνιες φωτογραφίες που διασώζονται στο αρχείο της Γαλλικής Σχολής Αθηνών και της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας αποτελούν μοναδικά τεκμήρια της προσπάθειας να έρθει στο φως αυτός ο χαρίεις πολιτισμός, συχνά κάτω από

ιδιαίτερα αντίξοες συνθήκες, σε έναν **ακατοίκητο τόπο, φρυγμένο από τον ήλιο και το αλάτι**. Μια μεγάλη αρχαιολογική περιπέτεια ξετυλίχθηκε επί δεκαετίες στο ιερό νησί, μια μικρή ανασκαφική εποποιία, που ένωσε επιφανείς αρχαιολόγους και απλούς χωρικούς, εργάτες από τη Μύκονο και τα γειτονικά νησιά, πρόθυμους να μοχθήσουν για να φέρουν στο φως το θαύμα.

Σήμερα είμαι ευτυχής που βρίσκομαι στο Αρχαιολογικό Μουσείο Μυκόνου, για να εγκαινιάσω από εδώ το ανακαινισμένο Αρχαιολογικό Μουσείο της Δήλου, που επισκέφτηκα το πρωί, και να παραστή στην παρουσίαση της περιοδικής έκθεσης “Δήλος – Ρήνεια – Μύκονος, εικόνες από τα 150 χρόνια αρχαιολογικών ερευνών”. Θέλω να συγχαρώ όλους τους συντελεστές για τη σημαντική τους πρωτοβουλία και να κλείσω με δύο φράσεις της σπουδαίας μυκονιάτισσας, της Μέλπως Αξιώτη: “Απ’ τα πολύ παλαιά χρόνια μέχρι τα τωρινά, τα παιδιά μας έχουνε μάθει να κουβεντιάζουνε με τους θεούς και να τους πλάθουν σύμφωνα με του ανθρώπου τα φυσικά. Κι όποια φιγούρα αν έδωσαν πάντοτε στο θεό τους, όμως δεν το παραδέχονται πως είναι ολότελα θεός, άμα δεν είναι και λιγάκι άνθρωπος. Και τον κάνουν φωτιά, νερό, δέντρο, φίδι ή πουλί, να ‘χει ανθρώπινο σώμα μα και να γίνεται αόρατο νέφελο”. Εδώ ακριβώς εντοπίζεται η ιερότητα αυτού του τόπου, στον συγκερασμό του θείου με το ανθρώπινο, όπως τον βλέπουμε στο κάλλος των γλυπτών, τη σπάνια τέχνη των ψηφιδωτών, τη φωταύγεια των μαρμάρων. Σε ένα πνεύμα αιθαλής που, σε πείσμα των καιρών, επιμένει και εμπνέει όσους, όπως εσείς κύριε Αθανασούλη και κυρία Chankowski, το σέβονται, το διαφυλάσσουν και το αναδεικνύουν».

Πηγή: ertnews.gr